

Es per la ègida dels principis inflexibles de civilitat que la *ira medicorum* aniria perdent el *quantum* tradicional, que la llei de rivalitat i antipatia inicials acabaria el seu regnat voluptuós i indigne. Contra aquesta forma oculta, subreptícia, insidiosa, de destrucció de l'estima professional, amb què acostuma a manobrar l'antagonisme de classe, hi ha la dignitat a ultrança que deixa passar sense comentari espiritual, com un sense valor, el cop mordent, l'atac depressiu, la intenció perversa. El fet fonamental és aquí la formació de l'ambient, la instauració del ritme, la norma, el dinamisme pur i noble de l'actuació, canviant cada u la direcció del seu sentiment si aquest se sent influït per l'apassionament de baixa classe. No hi ha, en això, una pretensió inaccessible que pugui transportar-nos, amb un salt ardit, a les regions mirífiques — com ja s'ha dit.

En aquest afer hi ha l'accessibilitat d'una actitud mental generosa, comprensiva, com d'una maturitat espiritual per la qual el metge troba *innecessari* posar en joc l'art maligne en el seu art noble, per a obtenir el triomf del seu comès; al contrari, que el metge trobi normal que la seva tasca no és antagònica ni oposada a la dels altres en contraposició fatal. Aquest afinament ciutadà, en fer-nos educats per a recolzar la nostra vida colectiva en mils respectes — que no exclouen la batalla científica i professional de convicció noblement sentida, i que ha d'existir per emulació del treball —, vol dir, en darrera síntesi, *que no són enemics*, sinó adversaris possibles en la lluita natural de la vida. Fer-nos enemics és ensangantant amb vilesa el camp plàcid de la labor quotidiana, és perdre el control d'alta humanitat a què ens ha d'obligar el complex científic i sacerdotal de la nostra feina, tan amarada, per antonomàsia, del perfum del sacrifici i l'enteresa moral.

Es tot això una cànvida utopia de somiador incoercible?

J. TARRUELLA

25 de novembre de 1930.

NECROLÓGICAS

El Dr. D. Antonio Morales Pérez

A edad avanzada ha fallecido el que durante tantos años desempeñó la cátedra de Operaciones de esta Facultad de Medicina, siendo Maestro de más de cuarenta generaciones de médicos.

No hace mucho le vimos por la calle, como siempre recio y erguido, pero ya herido de muerte... y él lo sabía. Su temperamento varonil le ha hecho soportar todas las molestias con aquella serenidad suya tan característica.

Notabilísimo anatómico y diestro cirujano, fué en los tiempos de la revolución quirúrgica una de las primeras figuras y, aunque educado en otra escuela, se sumó convencido a los nuevos preceptos.

Proverbial era su honradez profesional, que debe ponerse como ejemplo a los futuros médicos para inculcarles ideas un poco olvidadas acerca del desinterés y de la nobleza en el ejercicio de nuestra carrera.

Hombre justiciero, sus exámenes eran modelo de rectitud y nadie recurría, por considerarlo inútil, a conocidos medios que habían de estrellarse ante aquel hombre que tenía especial satisfacción en que nadie pudiese considerar ni uno de sus Sobresalientes como una merced.

Pero donde más brillaba su bondad era en el trato con sus ayudantes. ; Cuán-